

הדסה טל
קפה נואר

הספר רואה אור בסיוע
קרן יהושע רבינוביץ' לאמנויות, תל-אביב

הדסה טל

קִפּה נואַר

שירים

הוצאת הקיבוץ המאוחד

Hadassa Tal

Café Noir

Poems

עריכה: לאה שניר

תודתנו לכתבי־העת הליקון וחדרים

© By Hakibbutz Hameuchad

Publishing House Ltd

Printed in Israel 2006

כל הזכויות שמורות

למחברת ולהוצאת הקיבוץ המאוחד

ניקוד, סידור ועימוד: גופנה בע"מ
נדפס בישראל בדפוס חדקל בע"מ, תל־אביב

למאיה, לפרי
ילדות מבראשית האהבה

קפה נואר

קפה נואר

הִירַח מְשָׁלִים עִם הַסְּרוּנוֹ
וּמְתַרְכָּף. הַלֵּילָה אֲנִי כּוֹתֶכֶת בְּקִלּוֹת
דְּעָתָה שֶׁל מְטַטְּלֶת, הוֹפְכֶת זְמַן, מַעֲלָה
מְטָה, פָּנִים וְאַחֹר.
זוֹכֵר? חוֹף שֶׁל תַּחֲלֵת חֶרֶף. צִנֵּת צְפָרִים קוֹלֶחֶת
וְהַרְיוּחַ מְתָרִיס נוֹצוֹת

קֶפֶה נוֹאֵר. בְּאֶקוֹרְדִים שְׁבוּרִים – פִּיאָף
בְּתוֹךְ פִּיּוֹת הָעֶרֶב לוֹגֵם אֶת קוֹלָהּ
וּמְקַשִּׁית
טְרִיקַת דָּלֶת
וְאַנְחָה

אַתָּה מְקַשִּׁיב. גֶּשֶׁם דֶּק מְתָאִים אֶת צְעָדֶיךָ
לְבָכֵי הַמַּיִם, מְצַנֵּן אֶת צְמָאוֹנָם.
רַחֵשׁ נוֹבֵר בְּשִׁכְחָה – עֲרָמָה אֲטִית שֶׁל זְמַן

בְּסוֹף סְמָטָה מְקַרְטֶעֶת
עִיר בְּגִגּוֹת שְׁטוּחִים, אֲחֻזּוֹת
בֵּית, לְבָנָה, חֶלֶב כְּתוּשׁ לְקַבִּיּוֹת

נְדָמָה כִּי תְנוּעָה יוֹצֵאת וְנֹעָה מִהַחוּץ. פִּיר הַחוּל רִיק, מוֹצֵף יָם
מְדוּזוֹת נוֹשְׁמוֹת זֶהָר מוֹיָר
רַגַע אַחֲרֵי כְּבֵר מְטַלְאוֹת חוּל.
מָה מְאַיֵת בְּהֵן?

זֶה הָיָה אֲנִי זֹכֵרֶת
רֵיחַ חֶף וְחֶרֶף שֶׁל בַּיִת פְּלֶג בְּנוֹ
וּבְלִילוֹת – גֶּרְפִּיטִי
רֵץ דְּרֹף חֲלוֹם – רֵץ בְּלִי לְהִתְקַל בְּקִיר

רַק לְכֹאוֹרָה אַחוּזָה תְּהוֹם בְּשָׁמַיִם בְּכַח שְׂאִי־אֶפְשֶׁר לְהִכְבִּידוֹ
בְּרִגְעַת הַהוּא, מִבְּקִיעַ עֶצֶב
הָרְאִיָּה

פְּנִימָה לְפָנַי
פְּנִיךָ – תְּפֹרִים
תָּךְ – גְּלוּי
נִסְתָּר
לְסֵרוּגִין

נוֹבֶמְבֶּר. שׁוֹב טְרוּדִים שְׂרָשֵׁי אֲוִיר בְּעֶרְףְךָ
הֵגֵן בְּזִבְזוֹנִי – עֲלֵה נְתוּז וְנִעֲזֹב.
שְׁלֶכֶת כָּבֶר יְצוּכָה לְקַלֵּט אֶת הָרֵעַד

חֶפֶן – גּוֹזֵל עֲלִים – מְנַקֵּר פְּרוּר
אֲנִי מְגַבִּיחָה קֵן, מְגִיחָה אוֹתוֹ לְפִי – וְהוּא קוֹפֵץ
פְּנִימָה בְּמִפְרָק אוֹר – מוֹצֵא חֶרֶף
וּמְתַבּוֹנֵן

יוֹם בְּיוֹמוֹ חֶסֶר חֵד
אֶת חַיִּי, שׁוֹבֵר
שְׁתִּיקָה בְּלִי
לְהִפָּר

טוֹרְסוֹ שְׁלֵם מְתַגַּבֵּה
בִּינֵי לְבִינֵי
תְּנוּעָה מְגִיחָה,
מְתַכֶּסֶה
הַכְּרוֹת

מְרוֹחֵי הַשּׁוֹרוֹת הֵם מוֹסִיקָה קַדְמוֹנִית
שְׂרָשֵׁי שְׂקֵט.

וְהַקּוֹל?
מְקַשֵּׁב

קֶפֶה נוֹאֵר מוֹאֵר. גֵּל מְטַפֵּס עַל בְּהוֹנוֹת
גְּלִיוֹנוֹת יָם נִכְתָּבִים
דְּפֵי רוּחַ דִּיקָנִים
מְגַמֵּת הַקֶּפֶה
נְרַגְעַת.
אוֹר אַחַר שְׁפוּף

אורורה

אורורה

“בני, נשמתך איזה? –
ביאליק, ואם-ישאל המלאך

■

פני בוערות. עירמה את נסוגה לתוכי. שאלת – איני
זוכרת מה, מנמיכה, אוחזת
בקרעים כמו בגוף. החושך מיניק לי חלב שחור
אמרת
כלום לא קורה

■

הדק שאת נכפלת בי, ננער –
קול נובט מגרונני, כמעט
שר

אורורה, אני קוראת לך, שם קדום לנפש

■

שְׁבִירִית כְּתַב רוּחַ
נִשְׁבַּח
נִמְוָה
וְעַר. זֹאת?
אוֹ אוֹלִי
עֲשׂוּ, נוֹלֶדֶת מֵהַמִּים – אֵת צִמְאוֹן?

■

אֲנִי הַצֵּל – אֲמַרְתָּ אוֹהֵב עֲקֹשׁ

רְפוּי בְיַד הַיָּרֵחַ
מִשְׁתַּרְבֵּב

לְהוֹלִד

אָנִי שׁוֹמֵעַת אֶת דְּפִק הַיָּרֵחַ, אֹרְוֹהָ
וְרוּחַ שְׁאִינְנִי יְכוּלָה לְהַשִּׁיב

שְׁבִי לְרַגַע בְּיָדִי, אָנִי רוֹצֵה לְהַקְיִץ אוֹתָךְ

בְּחִלּוּמֶךָ אֶת שְׁרָף מְתֵאֲפֵר בְּאוֹר - כְּנֶנֶךָ פְּרוּשָׁה וְעַפָּה
כְּנֶנֶךָ אַחֲרֵת נִגְרַת לְעוֹלָם
לְצִלָּל
כְּיָד
בְּבִטָּן צִ'לו
אַפְלוּלִי

קוֹלְךָ
רְתוּק
אַל רְקִיעַ

פְּתֵאם אֶת צוּעֵקֶת בִּי
אֵין לִי אֶלֶא יָד לְרוּמָם רוּחַ וְחִמְרֵי אֲבָק

לְאַט, מְכוּוֹנֵת סִימְנֵי רוּחַ בְּקוֹלֶן הַפֶּה
מִגְבִּיָּהָ,
לְרַגְעִים נִמְתַּחַת כְּנוֹף רְחוּק וְהֶרְרִי, מְצוֹתָתָת
לְגוֹנִים שְׁלֵא יִדְעָתָּ.

מֹוּל, עַל קוֹ הֶרְכֵס הוֹמִים מְעִינֹת מִמְקוֹרָם –
הַסֵּלֶע
נָגֵר
כְּמוֹ קוֹלֶף

שׁוֹב רִיחוֹת אֱלֹמִים וְאוֹר
סְתוֹ שְׁוֵה־נֶפֶשׁ
מִיָּדָה
עֲנִיִּים

בְּכָל יוֹם
צְפוֹר אַחַת חֲמָה מְנִיחָה אֶת
מוֹתָה לְרַגְלֵי

■
בְּשִׁקֹט הַזֶּה אֶת מְעַגְלֹת מְגוּפֵי פְתִיחֵי שָׁמֶשׁ
קָצָה צוֹרֵב שֶׁל אוֹר

כְּכֹר יוֹדַעַת
תְּשׁוּקָה לְבוֹא בְּגוּף הִיא צוֹרֵת פְּרִיָדָה

■
רְאִיתִי אוֹתָךְ נוֹגַעַת בְּמִצַּח
הַמְּוֹת, אוֹרוֹרָה, בְּאֶצְבַּע מְפָצִירָה

הוּא לֹא דְחָק –

בְּמוֹעֵינֶיךָ רְאִיתִי בְּרִיחַ כְּפוּל שֶׁל לִילָה
הָעוֹלָם נִתְּזוּ
לְרִסְסִים

שָׁם, בֵּין פְּסִיעוֹת צֵל, אֶת נֹפֶלֶת
פְּנִימָה אֶל שָׁמַיִם הַפּוֹכִיִּים.
הַכּוֹכָבִים בְּמִקּוֹמָם
רַק הַרוּחַ
חָפוּר
בְּרִשְׁלָנוֹת.

כּוֹכַב אֶחָד
בְּדִלּוּגִים מְבוֹר
לְבוֹר, קוֹרֵא בְּשֵׁמוֹ "גְּבוּהַ כָּכֵל שְׁתּוֹכְלִי"
אוֹרוֹרָה, כָּכֵל שְׁלֵא תּוֹכְלִי

אוֹלֵי מְשׁוּם שְׁהִיִּית עֵינֶיהָ. כְּזָקִית מִתְעַנֶּנֶפֶת
בְּקֶצֶה עֵץ, נְטִיפֶת כָּר בְּעֵלְעֵלִים
יָרֵק נִלְכָּד וּבִטְנָה רִכָּה
בְּטָרָם
בְּקוֹר. רַק שְׁחוֹרֵיךְ מְזֹרִיעִים
אָבָק, אֶפְלוֹ
כְּתָמִים

לֹא לְמוֹשֶׁה, לְהַמְּשִׁיךְ לְהַחְשִׁיךְ,
לְהִיּוֹת כָּל־כֶּךָ מִמֶּךָ
וְהִלָּאָה

■

רְכוּנָה כְּבִדָּה עַל כָּרֶכֶב לִילָה
אֵת לֹא נִלְכְּדָת

אֲכַל הַגּוֹף
מִתְרוֹקֵן כְּצָרִיחַת פֶּרֶפֶר
קְרוֹב מְדִי
לְאֵשׁ

■

בְּתוֹךְ יוֹם יִיק, אֹרֶרָה, אֲנִי
לוֹמְדָת מִסְלָעִים. אֶפּוֹק
יַעֲקֹר אוֹתָךְ

מִמְּקוֹמֶךָ

■
עד גבול הגאות אני טובלת
גרמי מים זעירים, עגלי קול נחפזים
להשהות מלח
בקפול הים
צדפים יצחקו מתנשמים

ברגע הזה, את מפקירה את גופי לאור. הלילה נרגע

■
עכשו, ממוללת ענבים, אוכלת קיץ בכל פה
בקול פקיעה ירק, לאט
את דורכת לאט
שלא יציף.

בלילות קרירים עיניך כבודות מיבול

■
את שלא קָהָה לָךְ דִּי בְּכָל פְּנוּת הַיָּרֵחַ
רוֹקֶדֶת
בְּהַמְלַת פְּרָגִים

כְּדָרוּשׁ, עוֹד
וְעוֹד כְּפֹת אֲדָם הַפּוֹכוֹת בְּהַפְקֵר תְּמִים
אֵיךְ שׁוֹרֵק רוּחַ בְּגָרוֹנְכֶם

שֶׁר תְּמִיד לְהוֹלִד בְּגוֹף

■
בְּקָר, קוּמִי אוֹרוּרָה, קַחִי אֶת הַפְּרָחִים בְּיָדֶם אֲמָרִי לָהֶם

שפתנו מדברת זו עם זו

ציפור מכורבלת

כְּצִפּוֹר מְכֻרְבֶּלֶת

הַצֵּטְנָף

הַצּוֹק.

נְחֹשְׁתִי בְּקוֹלָהּ

אֶת מְתוּלוֹ

הָהָר

הַזֶּה שְׁלֵא

נָסַק

הַלְאָה

כְּשֶׁנִּפְלָה

שפתנו מדברת זו עם זו

אָנִי יוֹדַעַת, נֶפֶשׁ הִיא תִּבְּת תְּהוֹדָה
עֶמֶק בְּתוֹכָהּ חֶמֶר הוֹפֵךְ לְזִמְן

עֲכָשׁוּ, מִצְּלִיל לְדַבּוֹר
מִכְרָחִים לְהִזְכֵּר
הֵיכָן יְכוּלִים לְהִיּוֹת חַיִּים

יְלָדִים זְקוּקִים לְפוֹדִינֵג, שְׂמִים
לְכוֹכְבִים וְגוֹף
לְהִשְׁתַּכֵּף
מִסְבֵּלוֹ. הַדְרֵךְ לְמַעְלָה וְהַדְרֵךְ
לְמַטָּה הִיא אוֹתָהּ
דְרֵךְ. צִירֵי

יֶרֶק חֲתוּךְ לְשָׁנִים אוֹ שְׁלֵשָׁה
כְּמוֹ פְּסִיפֶס, אָפוֹן
אוֹ סֶדֶק
בְּעֵדוֹ רוֹאִים.

נְסִי לְזִכֹּר
כְּמוֹ עוֹפוֹת
בְּרוּחַ

בְּנֵי
דְקָה
כְּעַפְעָפִים

תפליג קצה יד
מכתם פרות
בהמונים

הניחי חרובים ליבוש. בפנה שקיק
פשתן, צרור ארגולה. בפחיות גדל גרניום.
העדיפי דברים פשוטים
הרי
הכל
שונה

בנדודי שנה של השמש
חשבת את עצמנו - אלמות

והנה
נשאר
רק
מרק
לבשל

בוקר טווי דק

בְּקֹר טווי דֶק סְכִיב אֵיבְרִיו
שֶׁל הַבַּיִת. וְהַזְמַן נִלְמַד
לֹא מִגְרָמֵי שָׁמַיִם
רַק מִרְשָׁרוּשׁ פְּסוּת
יוֹמִיּוֹם –
כְּלֵי מְקַמַּחַת פְּלִימָה, צַעֲקַת
תִּינוּקוֹת, שׁוֹב בּוֹרֶרֶת
אֶרֶז, מְגִרֶשֶׁת
אָבָק.
לֹא שְׁנִיתִי –
לְשׁוֹנוֹן הָיָה כֶּחַ
תְּפִלָּה

לדורית

כְּמָה פְּלֵאִית הַנְּמָלָה
שֶׁהֵנִיפָה זְרוּעַ פְּנִינִית
אֶל גְּרֵגֵר קִמַח
מִצָּפֶן
גְּלוּי

דובדבנים

דובדבנים

“אני אוהבת בית זה, בלעדי גן הדובדבנים
אינני מבינה את חיי.”

צ'כוב

■

בין הפיור לכוכב
צ'ליל שקוף
רואים דרכו
את מה שאין
לראות
פנים ואחור
דק

■

שנים בדצמבר. אמא מתה. קר. קו הקלפה בדבדבן קר.
כמו מה מצירים מות?
פסיקים, נקדה.
אולי הפוך
ובלי.
אני נושמת
להרים
אותך

■
מֹות טְבוּעַ בְּסֵרוּב.
אֵין דְּרַף לְפַעֲנַח
עַד שְׁהָרִיחַ
נִפְרָס

■
אֲנִי אוֹמֶרֶת נִזְקִי - אֶת פְּלוֹשְׁקִי
אֲנִי פְּטוּצִינִי - אֶת שְׂרוֹקָה מְקֻרֹנִי
תְּהוֹם קִטְנָה מִתְּכֶסֶה כְּשֶׁכָּבַר אֵינְךָ
אֲבַל רֵיחוֹת וּטְעָמִים
שׁוֹקְעִים לְמָקוֹם
הַלַּח

■
נָשִׁים מְכִינּוֹת רַבָּה
לְלַחֵם אוֹ לְכַפִּית. שׁוֹרָה שֶׁל צְנֻצָּנוֹת
סִיר רוֹתַח פְּטָל - מְלִינֵי בְּלִשׁוֹנְךָ - מִתְרַבֵּךְ
בְּמַהֲירוֹת
הַלְבָּה נִמְלֵאת

■
זְכָרוֹן - תְּשׁוּקָה -
לְעֵרֵם קִמַּח וְלִלוֹש פְּנִימָה בִּיצָה.
כָּכָה אוֹפִים חַיִּים

■
העוגות שלך מפוררות נצח בצלחת. שטרודל
היה שעור ראשון
במרחקים

איך את יודעת הרבה כל-כך?

■
הדחף להבין דומה לפגם.
אני לומדת לפענח
לשונות
בלי חסות מלים.
משהו בתוכנו
אין
לו שם והוא אנחנו

שקט, אמרת - כמו הרגל
מפייס סתומות

■
אין בך הסתר
פנים - את נכפלת
אפלו בכחם

■
מוֹתֵךְ מִבְּשִׁיל תַּחַת מִבְּטֵי כְּרִשׁוֹם אוֹר
מֵאֵי, רֵיחַ אֶרֶץ מִסְעִיר
וְהֵינּוּ מְעִיבֵר
אֶת עֲנָבָיו.
רְאִיתִי יָרֵחַ לֵיד גְּמַחַה רִיקָה, שְׁנַתֵּק מִקִּיר -
מִחֲמַרְתּוֹ הַמְדָמָה
גַּן אֲשֶׁכּוֹלִיּוֹת פָּרַח

■
שָׂרֵב. שְׂמֵמִית נִדְפָה חֵם לְשֶׁמֶשׁ.
יֵשׁ לְטֶמֶן בְּאֲדָמָה
עֲנָפִים, מְרֵאוֹת, גְּזָרֵי
פְּנִים, מִתִּים
וְנוֹלָדִים

מְחִיקָה? אֲנִי שׁוֹאֵלֶת
- לֹא רָק. גַּם

■
שָׁרָף מֵאֲבָנִים. אֵת אוֹסֶפֶת
בְּיָדַיִם חֲדָשׁוֹת
מְנִיחָה
בֵּין קִרְע
לְקִרְע שְׂיֵהִיָּה כְּמִסְתָּתֵר
בְּחַיִּי, שְׁלֹא
יִחַשְׁף
יָפְיוֹ

■
מָה עוֹד עָלוּל לְקִרוֹת
מְפֹלְשֵׁת שִׁיחֵי בָר
רוֹדְפֵת דְּבָרִים
לְהִיּוֹת כָּל מְקוֹם שֶׁאֵת מְטַפֶּסֶת
גֶּשֶׁם זֹכֵר -
בְּפִמְבִי
הוּא מְשַׁנֵּן אֵת שְׁמֶךָ

■
גוֹזֶרֶת מְשַׁמֵּךְ צְלִיל לְלִילָה
לְהַעֲרִינִי בְּחֵלוֹם
הָאֲחֵר, עֲרוּתִי -
צָהֵב מִתְחַתֵּית
הַיּוֹם מְטַפֵּס אֶפְוִי
לְמַחְצָה

על סף מותך, שתינו כְּכַר יִדְעֵנוּ -
שאלתי "מה הכי?"
"דבדבנים", חִיכָתָּהּ, "שחורים ממתיקות"
ואז, "הכל אהבתי ולא שהכל היה טוב"

להרגיז גבולות - באי
סדר - בחצי
יאוש - בעקר
כתהו - להקוף
הרי הבלתי

נגלה -

לילה טוב סהרונית
קשיים כפויי
תודה ישוּבו
ירשלו מחר

ירקה מטרחת הדם
היית תאנה שחנטה
פגיה.
בבקר אחרי חלום אומרת
אין לי גוף
לנחם

■

מה ממך?

חלב שגלש

לתוכי. אמי עלי אדמות ובכל העולמות האחרים

לכשי את עירמך ועמדי

לגורלך עד קץ

הימין

יתגדל

ויתקדש

אלהי, אני שואלת –

מלה

שפת־אם

מים

את הַיָּם נִדְמָה שְׂאֲנִי שׁוֹמֵעַת מִדְּמָדָם.

זֶה הַדָּם.

לא,

יָם מֵהֶמָּה עִיר שְׁנִידְמָנָה בַּחוּף

יָרֵךְ חוֹל חֲמִימָה נֶעֱנִית לְטָפָה לְקִלְקִנִּית -

חֵד

פֶּטֶם צָדֵךְ מִזְדַּקֵּךְ

מִגִּיר מִיָּם

זֶה הַגּוּף. לא, עִיר מְתַרְפָּה -

את הַיָּם נִדְמָה לָּהּ שֶׁהִיא

גּוֹעֵשֶׁת -

חֲמוּק סִלְע

יוֹגֵק בְּעַקְשָׁנוֹת
קוֹל
לָבֶן
מִנְשָׁק - בְּלִחְיִיהָ - בְּאַפָּה
בֵּין שְׂדֵיהָ
נִמְס
נִדְהָם מְעַצֵּם הָיֹתוֹ
גַּל בֵּין שְׂפָתָי
הָיִם

בְּקוֹר אֶחָד שֶׁל קֶצֶף
הֶמוֹנִי צֶל
טוֹיִם
רְסִיס
אֶחָד
רְסִיס
דִּק
פְּנִיָּה
כְּמוֹ זוֹ שֶׁטָּבַע
וְרָמָה
בְּאוֹר

לרקוד

לרקוד

לשלומית

תחלה לאט. כמו פעימה. בבהונות צמאים היא
מפסקת יום, מסרגלת גבול.
הבית פותח את שקט גופה ויוצא
אות אות כמו תוף של דיו קודח קסת
רגלים רוקעות שמים
פנימה תהום תועפות רובץ

חלולים חלולים מצמיא בה
כח להכות ברוח שרש לח.

רוקדת - פורמת - משביעה מיתר
מנפה בקר מעתון -

אשה לא-תשער כמשף האור מן הככי

מצופפת פפות. קרטל. ברפים.
וגרוש. נסות צפרי לילה -
שותקת, חוצה אל עצמה כגבול. צפור?

שצפור היא צפור היא יודעת -
משתוקק בה מעוף
צליל רוח
נלךד

תפילים

תפילים

“אינפניו ההולכים לקראתי”
א' חלפי

כָּבֵד הַיִּתְּ לְשִׁמוּעָה. אוֹבֵד
עֲצָה, מְצִיף מִתּוֹכִי
הַלֵּל
קְרוּעַ. בּוֹ, לֹא
בְקִבְיָה
מְטֵל
גּוֹרֵל

נִעְרַם בְּחֹשֶׁךְ קוֹלְךָ
אֶתָּה רוֹכֵן –
אֶבְנֵי-עוֹלָם הוֹטְחָה
בִּי, כְּבִדָּה
מְרַב
אֲרַעֲיוֹת

מֵאַחֲזֵר חֲפוּר הָאוֹר – גְּבִישׁ שֶׁנֶּעֱקַף
מֵה נּוֹפֵל? מִי מְפִיל? הַמָּקוֹם
שֶׁנִּגְעַת מִתְכַּהֵה
לְעֲרָגָה, בְּגוּף
וּבְסִפְקוֹת
עַשׂ גְּדֵל
בְּגִיבָה

פִּיךָ עַל שְׁפָתַי
פְּנֵי מִתְאַוּוֹת כְּמוֹ הַדָּ
לְבַבּוֹאָה שְׁקוֹל מִשְׁאִיר –
פִּי מְגִישׁ חֵלֶב
מֶלֶךְ

שָׁמַיִם הֵם חוּץ מִחֶלֶט – שְׁלֵיחַ קְרוּעָה
בְּרָקִים פּוֹלְחִים גּוֹף לְגוֹף
קְלוּחַ דֶּק.
הַנּוֹצְרִים יוֹדְעִים מָה עַל הַהֲתַעֲנָגוֹת.
גַּעְגּוּעֵי חֲצִים בְּסֹר
גַּם זֶה תְּנַאֲי

בְּאֵיב אֵינִי מְבִינָה לְמוֹת
כְּמָה הוּא מְתַרְפֵּק,
מְתַקְצֵר לְפִקְעֵת, פּוֹרֵחַ
פְּנַאי שֶׁל נְרַקִּיסִים
לֹא חָסוּם

כּוֹכֵב עַל עֲנַף שָׁמַיִם שְׁחוֹר
לֹא סֹדֵר אוֹ פְּנֵה מוֹבְנֵת. עֲלֵי לְמַהֵר
אֶת הַצּוֹף, לְזִמְן דְּבוּרָה הַזּוּיָה אֶל אֲמֻצֵּעַ
הַפְּאֵב, לומר אוֹתָם
לְכֻלֵּי – אֱלֹהֵי רַק הוֹשֵׁטָה

לִילָה – הַבְּרַת בְּרֵאשִׁית מְמַשְׁכָּה
בְּלֵי שְׁמוֹת כְּתַב הָעוֹלָם חֲשׂוֹף וּמְסַמָּא

הִנַּח לִי לְדַבֵּר
בְּדִלְחָה
דִּק, שְׂרוּחַ
פְּתֹאמִי
הַפִּיל

בִּינִי וּבִינְךָ מִנַּח לָחֶם – טַעַם עֵז
שֶׁל חֲטָה וּשְׂמֵרִים
אֲנִי אוֹהֶבֶת אֶת סוּד
הַצְּמִצּוּם הַזֶּה

תֵּן לִי חֲכָמַת חוּל לְכַרְךָ בָּהּ –
אֶכְרֶה שֶׁל הָרוּחַ
מִדְּבָרַת
וְהִלָּחֶם נוֹבֵט

גוויל מעידן של אינֶפֶתָב

גוויל מעידן של אינפֿתֿב

בין אור ואין, הנפש השרה היא סף-קול מהלך בחוצות עצמו; ישנה ולבה ער, חוצה עד גבול הכוח, ומעבר. ככזו, אינה חדלה להתרחש. קולה מודיע על חירותו, גם כשהוא נענה כרחש שר. הקול טובע לגלות מבעלות על מלים, לחדול להבין. להתכנס אל מרחב השפה לא כדי לנכס, אלא כדי לסכן את מה שמוכר.

היא ה"לְכִי-לָךְ" הנשי בשיר-השירים (ב 10, 13). לא "לְךָ-לָךְ", זה הגברי מבראשית, המנשל אדם ממקומו כדי לכבוש מרחב זהות ידוע מראש ("הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאָךְ"). היא תנועה אֶל כפות המנעול. תמיד במרחק ידיעה, מדובבת את ה"שם" כ"שם"; גל נעול, מת ונולד באחת.

משאלת השיר היא לשוב ולמזג עליונים ושאלות שנפרדו בבריאה במלה. שהרי הדיבור "יְהִי אֹר" מפתל פנימה נהי, געגוע נסתר לשלמות שאבדה. הקרבה הארכאית בין אור ומארה נרמזת בהכפלת עיצור: אור - אור; מוסיקה מסגירה את מה שמלים מנסות להרחיק.

קול שר מפציע לעולם זב אור; מגורש מעצמו, תר אחר מה שחומק חקוק-שתיקה.

הנפש דרוכה לשמוע את מעמקיה נענים כגביש וכאבן נגף, רק כדי לגלות שהיא לא נלכדת. חוצה את שפת המלים, נשיותה קרבה אל הנשייה. אין לה נושים אחרים זולת קולה, והוא טובע. מה רוצה הקול? בדומה לקול יה, נשיות היא ציווי לקשב מתמיד. היא מעיין חתום. קצובה כפעימת רווח, לא שפה אלא נייע שפתיים, תנועה של עוררות יותר מאשר ידיעה. עתיקה יותר מהזיכרון (שהוא זכרי), היא הגוויל מעידן של אינפֿתֿב. אבודה כמסתור. והשם - שְׁמָה - מופקד בה כמשכון.

היא האַנִּימָה המתמסרת לעברית כשאלה: "אַנִּימָה?" והקול מגיה גבוה מתוכה, אינו משיב, רק מוסיף לתבוע: "קוּמִי... לְכִי-לָךְ".

- עד מתי?

- תמיד

סדר השירים

קפה נוֹאֵר

קפה נוֹאֵר 9

אורוֹרָה

אורוֹרָה (מחזור) 15

שפתנו מדברת זו עם זו

ציפור מכורבלת 27

שפתנו מדברת זו עם זו 28

בוקר טווי דק 30

כמה פלאית הנמלה 31

דובדבנים

דובדבנים (מחזור) 35

מים

מים 45

לרקוד

לרקוד 51

תפילים

תפילים 55

גוויל מעידן של איִנְפָתָב 61

